

[Ivar Nørgaard]

det – så er det klart, at ministeren selv er årsag til, at det bliver forlænget.

Fremfor foragteligt at tale om juristeri synes jeg, at vi skulle anvende de jurister, ministeren så flittigt tidligere har benyttet og oven i købet har ladet fremlægge papirer, som vi en gang imellem har syntes var uhenigtsmæssige over for forhandlingspartneren. Men her er der jo ikke tale om nogen forhandling, det er gældende jura dernede nu, og vi vil gerne have fortolket denne gældende jura af eksperterne.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Dér var hr. Ivar Nørgaard inde på noget meget væsentligt. Hr. Ivar Nørgaard sagde: vi ville gerne have kunnet argumentere for at ophæve det, hvis vi syntes, det var det rigtige. Det er jo sagens kerne. Vi synes altså ikke, at det er rigtigt at ophæve det; det synes socialdemokratiet åbenbart. Må vi høre argumentationen for, at det skulle være rigtigt, at vi ene af alle ophæver sanktionerne i anledning af situationen i Polen? Må vi høre den argumentation, man ville være kommet med? Hvad er det i udviklingen i Polen, man finder har vendt sig til det bedre, siden man nu skulle argumentere for at ophæve det? Det har vi ikke hørt noget om i dag. Må vi ikke høre det, nu da hr. Ivar Nørgaard selv bringer det på bane?

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Jeg kan med samme ret stille udenrigsministeren det spørgsmål: må vi høre, hvad det er, der skal være gennemført i Polen, før udenrigsministeren og hans 4 regeringspartier vil acceptere, at sanktionerne bliver ophævet? Skal andet end den formelle retstilstand ændres? Skal suspensionen ophæves? Er det det, ministeren vil have? Eller hvad er det? Er der bestemte materielle ting, der skal være opfyldt, før ministeren går ind for det?

Sagen er den, at der er sket visse fremskridt i Polen, som jeg går ud fra at også udenrigsministeren har bemærket, men det er ikke tilfredsstillende, der er ikke tilfredsstillende forhold i Polen. Men hvornår kan vi erklære forholdene i Polen for tilfredsstillende? Hvornår vil ministeren erklære forholdene i Polen for tilfredsstillende?

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Det var unægtelig noget, den tidligere regering skulle have tænkt på, da den bragte os i denne situation. Da kunne man jo have begyndt at opstille billeder af, hvad der ville være tilfredsstillende. Det, der er det væsentlige, er, at situationen ikke er tilfredsstillende nu. Den har udviklet sig til det værre. Krigsretstilstanden er suspenderet, den er ikke ophævet. Der er fortsat mange internerede. Der drives undertrykkende virksomhed over for den frie debat i Polen. Hvis hr. Ivar Nørgaard synes, at det er et så stort fremskridt, at man kan ophæve sanktionerne, ja, så fører diskussionen jo ikke videre. Vi finder det ikke tilfredsstillende.

Ole Bernt Henriksen (KF):

Jeg må indrømme, at hr. Ivar Nørgaard, der altid har forundret mig ved sine evner, nu forundrer mig ved, hvad han siger. Vil det sige, at en dansk socialdemokrat, der, så vidt jeg kan forstå, har megen følelse for fagbevægelsen, kan synes, at tilstandene i et land, hvor fagforeningsledere forfølges, sidder i fængsel, på nogen måde kan være tilfredsstillende? Vil det sige, at hr. Ivar Nørgaard kan mene, at den danske regering, så længe det er sådan, kan indtage et andet standpunkt end den tidligere regering? Det kan jeg dog ikke forstå.

I øvrigt havde jeg lyst til at udtrykke en meget stor grad af sympati for socialdemokratiet i dag. Det er åbenbart umuligt for socialdemokratiet at nå til et standpunkt. Hvad gør man så, når man ikke har et standpunkt? Så begraver man sig i procedure og jura. Jeg vil gerne for en opklarings skyld have lov til at spørge hr. Ivar Nørgaard – det er bare for, at vi ikke skal vende tilbage til det igen –: hvilken juridisk sagkundskab er så god nok til hr. Ivar Nørgaard til at afgøre dette udviklede spørgsmål, og hvor lang tid vil det tage? Den tidligere regering havde ikke brug for den sagkundskab. Den kunne træffe beslutning med vores støtte.

(Kort bemærkning).

Ivar Nørgaard (S):

Til hr. Ole Bernt Henriksen vil jeg sige, at vi finder altså ikke, at det bare er juristeri, at man ikke følger folketingets flertal, og det er der jo tale om her. Jeg går ud fra, at hr. Ole